

УНІВЕР.СІТІ

№2

Освітньо-пізнавальний часопис для викладачів і студентів

06.2010

Видання Чернігівського національного педагогічного університету імені Т.Г. Шевченка

Бейкер-street, 221 6

нова рубрика
розслідувань

ст. 7

Наші

ст. 8-9

Креатив

ст. 10

Преспорт

ст. 12

Мистецькі обрії

ст. 14

Шановні викладачі та студенти
нашого Універ.сіті!

Редакція часопису щиро вітає всіх із закінченням
цього надзвичайно насиченого навчального року

І все на світі треба пережити,
І кожен фінанс - це по суті, старі,
І наперед не треба ворожити,
І до життям плакати не варто.

Хай буде все побачено побачено,
Хай буде все пробачено пробачено.
Єдине, що ти нас тут застерігає, -
Прислухайся док прожити як належить.

Ліна Косовенко

ВІТАЄМО З ЮВІЛЕЄМ!

Вітати з двадцятиріччям є дуже приємною місією, тим більше, що ювілярка - кафедра університету. У червні 1990 року в нашому університеті була створена кафедра етики, естетики та культурології. Двадцятиріччя - це ще, здається, не так і багато, але ж скільки було зроблено за цей час! Розробка й читання курсів з філософії, етики, естетики, релігієзнавства, української та зарубіжної культури, активне дослідження бієврянської філософської та культурологічної регіоніки, захист понад 10 кандидатських та 1 докторської дисертацій, відкриття аспірантури з естетики, проведення щорічних наукових конференцій та семінарів міжнародного та всеукраїнського масштабу.

Останнім часом кафедра все більше уваги надає субетнічному, регіональному виміру української культури, деякі проведені Всеукраїнські Кулішіві читання з філософії етнокультури. За результатами наукової роботи кафедра залишається одним з постійних лідерів університету.

Студенти і колеги нашого університету щиро вітають колектив кафедри філософії та культурології на чолі з професором Личковачем В.А. з ювілеєм та бажають наснаги в подальшій науковій та педагогічній діяльності.

Хай музика звучить...

Класична музика завжди вважалася джерелом духовного розвитку людини та суспільства, а вміння її майстерно виконати - запорукою визнання творчої особистості. Саме тому в приміщенні актової зали ЧНПУ імені Т.Г.Шевченка відбувся концерт викладачки Ніжинського училища культури та мистецтва імені М. Заньковецької Оксани Синиці.

Присмного несподіванкою була присутність у залі Ведди Розен, викладача Оксани Синиці. Можна навіть стверджувати про наявність трьох музичних поколінь під час концерту, адже привітати свого Вчителя прийшли: завідувач кафедри естетичного виховання ЧНПУ імені Т.Г.Шевченка, доцент Тетяна Дорошенко, доцент кафедри Олена Грисюк, заступник декана з виховної роботи факультету початкового навчання, старший викладач Богдан Рапацький, викладач Олена Власова та інші.

Усі гості відзначили високий рівень виконавської майстерності Оксани Синиці, оскільки на концерті звучали достатньо складні для виконання твори Сергія Рахманінова,

Ференца Ліста, Фредерика Шопена.

Такі музичні зустрічі вже стали традиційними у нашому університеті. Вони мають неабияке значення для музичного розвитку студентів факультету початкового навчання та всіх, хто завітав на це свято.

Андрій Терещенко

Весна - час подорожей!

Саме тому в квітні студенти та викладачі факультету початкового навчання здійснили профорієнтаційний вояж районними центрами Чернівецької області Ріпки-Куликівка-Мена-Городня. Подорож була закінчена кафедрою педагогіки і методики початкового навчання (зав. каф. доцент С.І.Стрілець) за сприяння Обласного управління освіти і науки (нач. упр. А.А.Заліський). Під егідою кафедри естетичного виховання (зав. каф. Т.В.Дорошенко) було організовано чудовий концерт,

на якому студенти «творчих спеціалізацій» - художники, музиканти, а також «сімейники» та «англійці» представили різноманітні музичні номери, оригінальну художню виставку, провели

цікаву інтерактивну роботу із присутніми в залі, спілкувалися англійською, слухали вірші поетів Василя Буденного та Марини Коновальчук.

Випускники районних та сільських шкіл були у захваті, особливо від харизматичних музичних виступів усім відомої на факультеті 41 групи. Неперевершеним ведучим концерту був Андрій Терещенко, - ще одне пояснення успіху візної групи педагогів.

А студенти були у захваті від відвідування Менського зоопарку, в якому вони нібито вперше побачили екзотичних представників фауни. Отже, студенти, як виявилось, - це просто великі діти!

Всього відбувалося концерти близько 600 випускників сільських шкіл та технікумів. Тож впевнені, що реклама нашого університету вдалася - будемо чекати на поповнення лав нашого найкращого у місті університету новими творчими кошками та дівчатками.

Організатори профорієнтаційних заходів:

Б.І.Рапацький, О.Б.Власова, М.М.Михайлюк, В.М.Жлудько, В.В.Вергунова, Ю.М.Носко, Є.М.Силко, Р.М.Силко та багато ініціативних творчих студентів, усі прізвища яких, на жаль, не можемо перелічити на сторінках газети. Дякуємо всім вам за наступне покоління студентів. Univer.City forever!

Володимир Богданович
Марина Коновальчук

ФІЗИКО – МАТЕМАТИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ: ЖИТТЯ ВИРУЄ!

Час не стоїть на місці. Ось і в наш край завітала весна. Правда кажуть, у цю пору все оживає: і природа, і тварини, і люди, і наш факультет. Так, так! З приходом весни студентське життя пожвавилось. Усі прокинулися від довгого зимового сну, чекають літню сесію. Дев'ять студентів, навіть, почали переробляти лютневі лекції. Уже в перші весняні дні фізики та математики відвідували тижень факультету, обрали першу леді і, звичайно, займалися наукою. Але все спочатку!

Наприкінці березня відгриміло найголовніше для нас свято. Ця тижень факультету! Останній тижень першого місяця весни пройшов дуже насичено: серед першокурсників проводилися математичні змагання, футбольна команда студентів грала проти викладачів, і, звичайно, всі ретельно готувалися до концерту, котрий присвятили найкращому факультету.

Ведучими концерту були вже відомі нам Олег Гончар та Світлана Литвиненко. Першим номером програми був новий танок викладачів нашого факультету. Його, як і всі попередні, зал сприйняв шаленими оваціями та

криками «Браво!».

Виступали на концерті як наші студенти (Юлія Богдан, FM-діалог, Яценко Юлія, КВК-команда), так і відомі у

місті колективи («B.J.-Studio», клуб спортивного бального та східного танцю «Глория», астрадно-циркова студія «Триумф»). Студентами та викладачами було знято і продемонстровано під час концерту фільм про фізико-математичний факультет.

Не обійшлося і без нагород. Деканат вирішив нагородити дев'ять груп та окремо студентів що встигли привернути до себе увагу. Староста Хобел Ірина (41гр.) нагороджена грамотою «За активність та негасимовну долитливість». Аронов Костянтин (11гр.) нагороджений «За тяжку та сумлінну працю і допомогу

у благоустрої аудиторій фізико-математичного факультету». Мудрицький Артур (12гр.) нагороджений почесною грамотою «За найпалкіший прояв захопленості». Студенти Сидоренко Михайло (55гр.), Соколенко Юлія (53гр.), Добричєва Дар'я (44гр.), Прус Марина (38гр.), Косенко Ольга (36гр.), Сухан Катерина (19гр.), Соколов Денис (15гр.) нагороджені «За активну наукову діяльність у роботі Астрономічного науково-дослідного центру». Студенти 11 групи нагороджені «За любов до знань. Зокрема, математичного аналізу та іноземної мови».

Після святкування нас очікували дні навчання та конкурсу «Перша леді фізмату». Шість студенток вирішили випробувати долю й взяти участь у конкурсі. Чесно кажучи, такий конкурс проводився вперше на факультеті. Отже, більшість дівчат загальсала та дещо соромилася брати участь. Тому кількість учасниць невелика. Конкурс пройшов вдало, дівчатам

була надана можливість продемонструвати себе як казку, «у всій красі». Вони

співали, танцювали, гарні сукні демонстрували, навіть побували в екстремальних ситуаціях, з яких швидко знаходили вихід. Усі дівчата, звичайно, гарні, але суворе журі вибрало найкращу серед краш.

Це Юлія Богдан. Наша Перша леді – студентка 25 групи, вчиться на відмінно, добре співала та дуже гарна дівчина. Ми вітаємо Юлію з перемогою, бажаємо їй щастя у житті, натхнення у навчанні, а також хочемо, щоб вона розвивала свій співочий талант далі...

– Юліє, перемога у конкурсі була несподіваною для тебе. Чи ти впевнено йшла до неї?

– Особливого для мене перемога була несподіваною. Усі учасниці, безумовно, були гідні стати Першою леді. А головне те, що ми прийшли на конкурс не змагатися, а для того, щоб подарувати всім свято кохання й радості. Я сподівалася, нам вдалося започаткувати нову традицію на нашому факультеті.

– Хто обіцяв за тебе?

– Мене багато хто підтримував, і не тільки під час конкурсу, але й тоді, коли я готувалася до нього. Було дуже приємно, що навіть малознайомі люди уболівали за мене. Я хочу висловити їм велику подяку, а особливо батькам і своїй 25 групі.

– Як саме святкувала перемогу?

– Наступного дня зі своїми друзями відпочивала на природі, а потім святкувала з батьками.

– Чи змінюється твоє життя після конкурсу?

– Ні. У своєму житті я не вперше брала участь у подібних

конкурсах, були

і перемоги,

і поразки, які ніяк

не вплинули на моє

життя, моє ставлення

до оточуючих мене

людей. І тільки

думка про мене

залишилася незмінною.

А ось науковці

Астрономічного

науково-дослідного

центру на чолі з

викладачами кафедри

фізики та астрофізики

(Володимир Марченко, Олександр Сушков та Олег Кобзар)

наприкінці квітня видадали «17th Young Scientists' Conference on Astrophysics and Space Physics» (17th YSC). Конференція відбулася у місті Києві, на території фізико-математичного факультету КНУ імені Тараса Шевченка. Конференцію відвідали не тільки представники українських астрономічних шкіл, а й науковці з Росії, Польщі, Нідерландів, Ірану, Іраку тощо.

Р.С. Як ви вже зрозуміли, ми не хвилюємося сидімо на місці, завжди рухаємося вперед, до розумного та цікавого. Наші студенти виборюють перші місця на конкурсах, вирішують складні інтеграли та встигають готуватися до сесії, яка, до речі, вже почалася. Усім бажаю успіхів та гарного відпочинку!

Марина Баріло

була надана можливість продемонструвати себе як казку, «у всій красі». Вони співали, танцювали, гарні сукні демонстрували, навіть побували в екстремальних ситуаціях, з яких швидко знаходили вихід. Усі дівчата, звичайно, гарні, але суворе журі вибрало найкращу серед краш.

Це Юлія Богдан. Наша Перша леді – студентка 25 групи, вчиться на відмінно, добре співала та дуже гарна дівчина. Ми вітаємо Юлію з перемогою, бажаємо їй щастя у житті, натхнення у навчанні, а також хочемо, щоб вона розвивала свій співочий талант далі...

– Юліє, перемога у конкурсі була несподіваною для тебе. Чи ти впевнено йшла до неї?

– Особливого для мене перемога була несподіваною. Усі учасниці, безумовно, були гідні стати Першою леді. А головне те, що ми прийшли на конкурс не змагатися, а для того, щоб подарувати всім свято кохання й радості. Я сподівалася, нам вдалося започаткувати нову традицію на нашому факультеті.

– Хто обіцяв за тебе?

– Мене багато хто підтримував, і не тільки під час конкурсу, але й тоді, коли я готувалася до нього. Було дуже приємно, що навіть малознайомі люди уболівали за мене. Я хочу висловити їм велику подяку, а особливо батькам і своїй 25 групі.

– Як саме святкувала перемогу?

– Наступного дня зі своїми друзями відпочивала на природі, а потім святкувала з батьками.

– Чи змінюється твоє життя після конкурсу?

– Ні. У своєму житті я не вперше брала участь у подібних

конкурсах, були

і перемоги,

і поразки, які ніяк

не вплинули на моє

життя, моє ставлення

до оточуючих мене

людей. І тільки

думка про мене

залишилася незмінною.

А ось науковці

Астрономічного

науково-дослідного

центру на чолі з

викладачами кафедри

фізики та астрофізики

(Володимир Марченко, Олександр Сушков та Олег Кобзар)

наприкінці квітня видадали «17th Young Scientists' Conference on Astrophysics and Space Physics» (17th YSC). Конференція відбулася у місті Києві, на території фізико-математичного факультету КНУ імені Тараса Шевченка. Конференцію відвідали не тільки представники українських астрономічних шкіл, а й науковці з Росії, Польщі, Нідерландів, Ірану, Іраку тощо.

Р.С. Як ви вже зрозуміли, ми не хвилюємося сидімо на місці, завжди рухаємося вперед, до розумного та цікавого. Наші студенти виборюють перші місця на конкурсах, вирішують складні інтеграли та встигають готуватися до сесії, яка, до речі, вже почалася. Усім бажаю успіхів та гарного відпочинку!

Марина Баріло

Марина Баріло

Марина Баріло

Марина Баріло

Марина Баріло

Марина Баріло

Марина Баріло

Марина Баріло

Марина Баріло

Марина Баріло

Марина Баріло

Марина Баріло

Марина Баріло

ГОРДИСТЬ ТЕХНОЛОГІЧНОГО ФАКУЛЬТЕТУ

Цього року студенти технологічного факультету в щорічному конкурсі "Студент року - 2010" вибороли 2 номінації "Творча особистість" та "Актор року".

ШУЛЬГА НАТАЛІЯ — переможець конкурсу "Студент року - 2010" в номінації "Творча особистість".

Шульга Наталя здібна й талановита студентка, бере активну участь у житті факультету та університету, з першого курсу навчається тільки на "відмінно", у 2008-2009 н. р. Наталя - редактор студентської щомісячної газети "Наше життя", кореспондент університетської газети "Універ. сіті", є

заступником студентського декана факультету, завжди бере участь у факультетських концертах, вечорах, зустрічах. Студентка займається в дизайн-студії "Етнос" при факультеті, є учасником кожного показу моделей власного одягу. Народилася 9 жовтня 1988 року, в місті Прилуки.

- Чим ти любиш займатися?

- Залежно від настрою, люблю проводити час із друзями, слухати гарну музику, в'язати крючком, в останнім часом подобається іласноруч шити речі.

- Що є пріоритетним для тебе у житті?

- На першому місці завжди буде см'я та домашній затишок, але я буду намагатися поєднати це з улюбленою справою.

- Які риси найбільше цінуєш у людях?

- Відвертість та щирість. Терпіти не можу лицемірства.

- Чи хочеться щось змінити на факультеті?

- Хотілося б, щоб було більше активних студентів, які б допомагали факультету розвиватися. Цікавим було б проведення конкурсу між містами факультету, з також, створення власної спортивної команди та групи підтримки.

САМОЙЛЕНКО ТЕТЯНА — переможець конкурсу "Студент року - 2010" у номінації "Актор року".

Самойленко Тетяна зарекомендувала себе старанною й наполегливою студенткою, є заступником декана з культурно-виховної роботи, бере участь у проведенні свят на факультеті, займається у гуртку сучасних танців, є активним членом дизайн-студії "Етнос", захоплюється театральним мистецтвом (уже вдруге - учасник конкурсу "Актор року", у минулому році була відзначена в номінації "Краща жіноча роль").

За гороскопом - Діва. Народилася у місті Чернігові.

- Тетяно, де ти навчалася до університету?

- Я закінчила школу №35, потім навчалася у Вищому професійному училищі побутового обслуговування.

- Чим захоплювалася в дитинстві?

- Найбільше за все любила читати вірші. Дитинство було дуже яскраве, залишилося багато приємних спогадів. А танцями займаюся давно, уже близько дев'яти років; ще люблю спорт.

- Де доводилося виступати?

- Разом з колективом "Парадокс" ми постійно учасники культурних заходів у рідному Чернігові, у м. Києві посідали призові місця у конкурсах міжнародного та всеукраїнського рівня.

- Який виступ найбільше запам'ятав-ся?

- Ніколи не забуду, коли святкували 10-річчя "Парадоксу". Приїздили гості з Івано-Франківська, колектив Soul-Be, Сергій Зміюк-учасник конкурсу "Танцюють всі". Усе було настільки яскраво, весело, колектив став ще більш дружнім. Було багато емоцій та незабутня атмосфера.

- Що скажеш про наш факультет?

- Факультет у нас чудовий, адже завдяки його різнобічності кожна людина може знайти собі заняття, удосконалюватися, розвиватися. Цьому допоможуть гуртки різного спрямування та наші чудові викладачі. Хочеться, щоб був на факультеті театральний гурток, думаю обов'язково знайдуться студенти, яким це сподобається.

КОНОНЕНКО ЄВГЕН

Студент 11 групи. Учасник конкурсу "Чернігів має таланти". Велосипед - це його хобі. Вело-тріал - його стиль.

Дата та місце народження: 3 серпня 1992 рік, місто Чернігів.

- Як давно ти їздиш на велосипеді? Чому саме обрав «Тріал»?

- Загалом на велосипеді катаюся 1,5 року. Обрав такий стиль, тому що це адреналін, екстрим, нове та захоплююче, а ще привабливе незвичайна конструкція велосипеда. Ми виступали у "Шестовиці" та 3 рази в нашому університеті.

- Знаємо, ти брав участь у конкурсі «Чернігів має таланти». Сам вирішив чи може хтось підштовхнув до думки?

- Спочатку порекомендувала мама, а потім, порадившись з другом, прийшли на конкурс.

- А взагалі подобається у нас навчатися, не жалкуєш, що обрав саме цей факультет?

- Ні, зовсім не жалкую. Факультет цікавий, унікальний. А головне - різнобічний та дуже потрібний. Зна Ольховик

P.S. Редакція Універ.сіті вітає Євгена із злетім місцем у конкурсі "Чернігів має таланти". Так тримати!!!

ВОРОЖБИТ СЕРГІЙ: «КОХАННЯ – ЦЕ БАЖАННЯ СТАВАТИ КРАЩИМ»

Досьє:

Ім'я: Ворожбит Сергій Анатолійович.
Дата народження: 19 серпня 1981 рік.
Місце народження: с. Андришки, Чернівецька обл.
Місце навчання: ЗОСШ № 13.
Знак зодіаку: Лев.
Сімейний стан: одружений, має доньку.
Місце роботи: викладач кафедри загальної психології ЧНПУ ім.н Т.Г.Шевченка.
Улюблена страва: котлети, смажена картопля з грибами.
Улюблена книга: Стендаль «Червоне та чорне».
Улюблені фільми: «300 спартанців», «Гладиатор», «Дуже страшне кіно», «Американський пірат».
Ще у людях компромісність.
Життєве кредо: «Допомогати тим людям, які для мене мають значення».

Про нього багато говорять не тільки студенти, а й викладачі. Саме він - головний герой студентського гумору. Хто ж він? Знайомтеся, Ворожбит Сергій Анатолійович - викладач кафедри загальної психології. У своєму інтерв'ю він розказав нам про те, як став психологом, і про роботу над своєю книгою, яка висвітлює основні питання психології кохання.

- Добрий день, Сергію Анатолійовичу! Розкажіть, будь ласка, як сталося так, що ви стали психологом?

- По-перше, десь у класі 7-му почала викликати інтерес протилежна стать, стало цікаво знати, чому люди вчиняють так чи інакше, розуміти думки інших. Я почав вивчати психологію з радянських журналів «Крестьянка», «Эхо планеты», «Здоровье». У них були рубрики щось на зразок «Любовные истории», «Жизненные проблемы», де читачі розповідали про свої негаради. Але тоді поряд психолога щодо того, як їх вирішити, не друкували. Також у 8-му класі я дивився серіал «Ерcole Пуаро» за романом Агати Крісті. Там до останньої хвилини невідомо ім'я злочинця і мотиву злочину, і тому глядачі ніби також розслідували злочин і робили висновок за емоціями героїв, їхніми жестами і словами. Усе це змусило мене задуматися про майбутню справу життя.

- Коли Ви вперше закохалися?

- Це було у 1-му класі. Її звали Олена, але це кохання тривало недовго, десь 3-4 тижні. Потім я закохався у 4-му класі, її звали Віка. Наступного разу я закохався у 7-му класі, це кохання було як у Шекспіра, я не знав, як її звати, бо вона була з паралельного класу, і я з нею ніколи не спілкувався. Спочатку мені сподобалася бронтетка, а потім я випадково побачив її разом з сестрою-блондинкою і закохався в неї.

Пізніше я доего не міг ні в кого закохатися і лише наприкінці 2-го курсу я закохався у дівчину, яка навчалася на хіміко-біологічному. - Її звали Таня. Хоча це не завадило мені закохатися на 4-му курсі у грекесну дівчину Оксану.

- Розкажіть, будь ласка, як треба правильно знайомитися?

- Це будуть поради більше для хлопців, ніж для дівчат. Узагалі орієнтуватися треба залежно від ситуації, важливі деталі, зокрема, голос. Починаєш говорити, якщо бачиш, що щось не те - змінюєш інтонацію, починаєш себе вести по-іншому, намагаєшся грати якусь роль, а найголовніше те, що ти слідуєш за поведінкою людини, за її реакцією на тебе. Але, якщо дівчина не показує своєї зацікавленості, можливо, краще на сьогодні закінчити розмову і дати людині відпочити від тебе.

- Як Ви вважаєте, хто повинен першим знайомитися: хлопці з дівчатами чи дівчата з хлопцями?

- Я думаю, що відсотків на 60 повинні хлопці знайомитися з дівчатами, але 40% - дівчата з хлопцями, адже не завжди є можливість обирати. Я вважаю, що дівчина не повинна чекати, поки її оберуть, якщо вона сама може це зробити, хоч раз підійти, щось спитати, запросити до танцю, просто зав'язати розмову.

- Ви романтик?

- Так, але чомусь я обирав тих дівчат, яким це було не потрібно.

- Що Ви готові зробити заради кохання?

- Багато чого, якщо буду впевненим на всі 100%, що це потрібно, що це оцінять, або хоча б запам'ятають. Раніше - так, життя можна було віддати за кохану людину, але ж з іншого боку - що ж це за коханий чи кохана така, що їй свого життя мало?

А взагалі, я вважаю, що заради коханих ні в якому разі не можна робити якісь безглуздіх вчинків стосовно себе, особливо заповнювати шкоду власному здоров'ю. Якщо коханий не цінує ваші стосунки, ваші почуття до нього, можливо, потрібно замислитися, чи він (вона) дійсно гідний звання коханого!

- Що для Вас означає «кохання»?

- Кохання - це бажання знати, що діється з людиною, котру кохаєш, знати не заради контролю, а заради допомоги та підтримки. Це бажання йти назустріч, щось змінювати в собі, бажання бути ближче, йти на жертви і виконувати різні прийоми коханої людини.

Кохання - це бажання ставати кращим, адже, коли ти когось кохаєш, то хочеш бути кращим.

Я маю дати багато визначень кохання, бо саме зараз пишу книгу «Психологія кохання», що планується до друку в жовтні цього року.

- Цікаво, а коли почалася робота над книгою? Що надихнуло Вас її писати?

- Я розпочав роботу над книгою у січні цього року. Пишу її з метою допомогти розібратися читачу, пояснити причини більшості сварок, конфліктів, непорозумінь між людьми. Це книга інша, не схожа на ті, що зараз є з психології. Адже зараз книги про це, на мою думку, просто жаліє. Береш у руки якусь книгу - і назва, ніби, красива, і частини її гарно називаються, а погортавши, розумієш, що назва книги не відповідає її змісту. Тому я вирішив створити власну книгу, яка буде мати багато практичного матеріалу.

Я хочу, щоб людина, прочитавши мою книгу, відразу змінила ставлення до життя, і, зокрема, до себе.

- Які книги з психології Ви б порадили читати?

- Краще читати ті книжки, які містять у собі якомога менше наукових досліджень. Дуже гарними книгами є ті, у яких є приклади з життя людей і певні практичні поради.

- Хто для Вас є ідеальним психологом?

- По-перше, Зігмунд Фрейд, тому що він почав говорити про те, що люди не хотіли чути, по-друге, Чарльз Дарвін - він хоч і не психолог, але він теж говорив про ті речі, які більшість людей не хотіла розуміти й приймати. Ці імені були відмінними від інших, вони йшли своїм шляхом.

Я вважаю, гарними психологами є французькі новелісти - П. Дю Мопассан, Проспер Меріме, Стендаль, які порушували питання про сенс життя.

- У чому Ваш сенс життя?

- Якомога більше днів прожити щасливим. Я вважаю, що взагалі сенс життя кожної людини в шості, розуміння якого залежить від життєвого досвіду, закладеного батьками.

- У Вас є улюбленці серед студентів?

- Так, є і в цього не приховую, адже вони є у кожного викладача, але не всі знаються у цьому. В моєму розумінні улюбленці - це ті студенти, які дещо більше за інших цікавляться предметом, намагаються осмислити психологію. Вони, як правило, дуже активні на семінарах і читають набагато більше, ніж передбачено програмою. Але я не веду «чорні списки» студентів, які не готові до занять. Вони просто більше ходять на перекладання, але я до них ставлюся нормально.

У ГЛУХОМУ КУТІ БОЛОНСЬКОГО ПРОЦЕСУ

**Стратегія та сучасні тенденції розвитку
університетської освіти України
в контексті Європейського простору вищої освіти**

Стратегічні рішення Болонського процесу із створення ЄПВО (Європейський простір вищої освіти) до 2010 року є результатом зустрічей міністрів європейських країн упродовж останніх десяти років. Україна приєдналася до Болонського процесу на Конференції міністрів європейських країн у травні 2005 року в Берені. Це є незатеречним фактом міжнародного визнання вітчизняної системи вищої освіти. Як учасниця Болонського процесу, Україна повинна вирішити низку першочергових ключових завдань, що передбачають запровадження до 2010 року стандартів, рекомендацій та основних інструментів ЄПВО.

Учасність у Болонському процесі – це відповідь на спільні виклики, що стоять перед системами вищої освіти європейських країн. Сталий розвиток Болонського процесу зобов'язує нашу країну завершити реформу вищої освіти до 2010 року і надалі здійснювати освітні послуги з урахуванням стандартів і рекомендацій, розроблених і узгоджених в Болонській Декларації (1999).

На сучасному етапі розвитку ЄПВО важливими викликами є запровадження стандартів, рекомендацій і основних інструментів, що сприятимуть сумісності, порівняльності, визнанню періодів і термінів підготовки (навчання) фахівців після 2010 року, зокрема:

- запровадження трициклової системи (бакалавр, магістр, інтегрований магістр (професійне підготовка), доктор філософії);
- трансформація мережі вищих навчальних закладів (інституційної структури) в університети, політехнічні університети, академії, коледжі тощо та їх розвиток відповідно до тенденцій розвитку мережі ЄПВО, зокрема, підвищення мобільності студентів і науково-педагогічних працівників вищих навчальних закладів у двосторонніх напрямках.

Період з 2010-2020 року повинен стати ключовим у реалізації довготерминових стратегій забезпечення сталого розвитку та удосконалення системи вищої освіти України, визнання її у європейському і світовому просторі в контексті забезпечення якості.

Міністерство освіти і науки України

3 Болоньї все почалося саме там 920 років тому було засновано перший у світі університет. Сучасна європейська реформа вищої освіти, символічно назвавши себе іменем Болоньї, призведе, можливо, до того, що

університету не стане...

У цілому реформі не виправдала очікувань. Сучасна критика її результатів в Європі набуває нечуваного розмаху. Ось лише деякі зауваження.

Наприклад, мобільність. Мандрує лише маленька частка студентів, приблизно 4%. Але значно важче стало їздити, як раніше, тобто за бажанням серця і розуму, туди, де сильний професор, перспективна наукова школа або хороша бібліотека. Завдяки скороченню часу навчання до шести півріч багато програм стали перевантаженими. У деяких університетах щотижнево студенти мусять відвідувати 40-50 навчальних пар, тому можливість навчання за кордоном – мобільність була однією з прерогатив реформи, стала фікцією; таку поїздку важко включити до навчального плану.

У середньому дві третини студентів у Європі змушені спачувати за своє навчання. Ім стало набагато важче підігнати графік роботи під розклад семінарів і поїздок до бібліотеки, багато хто не витримує такого стресу, на деяких факультетах до останнього року навчання дотягус лише третина студентів, які записувалися на курс.

Ідея двоступеневого навчання критикується найбільше. Перший цикл навчання триває не менше трьох років. Бакалаврат. Тих, хто здолав другий цикл, нагороджують ступенем магістра або доктора. На практиці роботодавці не сприймають бакалаврів у якості спеціалістів, а отже їх праця оплачується набагато нижче. Бакалаври, можливо, й не проти стати магістрами, але зараховують сюди не всіх.

Цікаво, що економічна політика країн щодо університетів у межах Болонської реформи призвела до скорочення викладацького складу. Так, в німецьких вишах за останні 15 років звільнили більше 1500 викладачів.

Майже всі спостережені зазначають чи не найбільші зміни за останні 10-15 років завдяки реформі самого університетського духу. Таке жадане зближення з життям призвело до того, що студент перетворився у покупця, а університет – у супермаркет... Особливо травматичною така метаморфоза стала для гуманітарних факультетів. Ще не так давно відвідування «необов'язкових» лекцій і семінарів, у тому числі і на природничих факультетах, було звичним. Сьогодні воно стало жестом, який потребує пояснення. Усе частіше викладач змушений з початку семестру приставати на вимоги студентів, кожен з яких не розраховує витратити власний час та інтелектуальні зусилля більше ніж це вимагає потрібна кількість балів. Часу на творчість, виявлення науково здібних студентів, пошуку альтернативних форм навчання не залишається.

У своїй «Теорії неосвіченості» Конрад Лісманн саркастично зазначає, що панування «орієнтації на життя» призвело до такої уніфікації університетських програм, що будь-яка потреба у мобільності скоро відпаде. У якому університеті сьогодні не зустрінеш, наприклад, курсу «Бізнес та етика»? Як гуманітарні факультети не обгортають власні академічні й такі різні науки в ніби-то більш необхідні упаковки à la Cultural Studies? Можливо, й непогано, але дуже схоже на ітчу з поля бою без зброї. Чому всі відразу? Чому так швидко? Відтак, багато авторів відверто кажуть про «макдональдизацію вищої освіти».

Треба віддати належне реформі: найкраще їй вдалося одне – стати незворотною. Процес пішов!

PS. 11 березня у Вені відбувся болонський саміт учасників т.зв. Зони європейської вищої освіти. Проведення цього заходу було заплановано ще 10 років тому, 19 червня 1999 р. у Болоньї під час підписання програмного документу – Болонської Декларації.

Але напередодні заходу зал, де повинен був розпочатися саміт, було захоплено студентами і викладачами. 12 тис. людей, які представляли 63 суспільні організації, пройшлися вулицями австрійської столиці, скандуючи – «Разом проти руйнування освітньої системи!» В акції взяли участь студенти і професори майже всіх країн ЄС і не тільки – Швейцарії, Сербії, Франції тощо. Паралельно офіційному саміту пройшов антисаміт, т.зв. „Bologna burns“...

ПИСАТИ ЧИ КУПУВАТИ... КУРСОВІ?

Курсова чи дипломна робота сьогодні – це товар, який можна придбати за гроші. Непотрібно навіть довго шукати компетентного фахівця, який зможе написати роботу: оголошення про такі послуги є всюди, а найбільш рясніють ними стоянки та парковки довкола університетів.

Викладачі запевняють, що ретельно перевіряють курсові і виявляють зроблені на замовлення. Але чому ж тоді кількість фірмочок з «допомогою» студентам кожного року зростає, та й розмов про купівлю курсово серед студентів не меншає?

Сьогодні ВНЗ продовжують утворювати балансуючу систему і підвищувати якість освіти. Але явище, коли студенти здають контрольні з Інтернету, чи замовляють курсові, щоб набрати заліковий бал за європейською, стобальною системою, ніяк не свідчить про європейський рівень освіти. Якщо викладачі університету Кембріджу чи Сорбони виявляють у дипломній роботі студента плагіат, диплому такої студент не отримає. А що ж у нашій країні? Наші знайомі вивчалися, як заробляли гроші, підшуковуючи для студентів кияського ВНЗ курсову в інтернет. Що ж стосується нашого університету, ми вирішили провести невеличке розслідування на цю тему і з'ясувати всі особливості цього явища.

Поспілкувавшись зі студентами різних факультетів, ми виявили, що стверджувати про те, що всі пишуть роботи самостійно – не варто. В одній групі на старшому курсі нам показали студентку, яка писала курсові для своїх одногрупниць. Також нас познайомили з випускниками, які продовжують надавати такі послуги нинішнім студентам.

Несподівано було дізнатися, що організації, які виконують роботу на замовлення, працюють абсолютно легально і їх діяльність узаконена, вони зареєстровані й сплачують податки, як фірми, що надають інформаційні послуги. Тобто виконати так: хтось купує готовий диплом, але офіційно – це зовсім не конкретний диплом, а якась абстрактна «інформація».

Нем вдалося поспілкуватися з хлопцем, який працює в одній з таких організацій (на його прохання ми не називаємо).

- Хто замовляє такі роботи?
- Переважно це студенти, які ледає на трійки навчаються. Їм не до написання «курсовика». Ті, які йдуть на чотири-п'ять віддають перевагу самостійній праці.
- Хто їх пише?
- Ваше діло замовити – наше зробити.
- Що впливає на суму, яку мають виписати студенти?
- Вартість роботи залежить від кількох факторів. По-перше, це робота, яка пишеться на індивідуальне замовлення чи просто продається готова, написана раніше. По-друге, у які терміни ми маємо викласти з написанням: чим швидше, тим дорожче. По-третє, скільки сторінок займе готова робота. Враховуючи ці три аспекти, нараховується загальна вартість.

Послуги з написання контрольних, курсових, дипломних – не дешевше задоволення. Сторінка друкованого тексту коштує від 6 до 28 грн., а то й більше, залежно від того, яка курсова – творчість чи практична. Загальна сума може сягати 300-900 грн. Обсяг дипломної роботи – 60 сторінок. Ціни коливатимуться від 600 до 2400 грн.

Нас намагалися запевнити, що у центрах працюють лише досвідчені фахівці. Але ані гарантій, ані доказів цього не маємо. Одного разу ми зустріли два оголошення поряд: одне пропонувало готові контрольні, курсові, дипломи, а інше – роботу у вільний час, та була одна дуже цікава деталь – контактні номери були однаковими. Отже, фірма набирала штат. Цікаво, якою буде якість виконаної роботи? Навряд вам поставлять за таку роботу відмінно. Невідомо, хто її писатиме.

Більшість успішних студентів не стануть замовляти наукову роботу. Адже самостійна робота – це можливість розширити світогляд, дізнатися багато цікавого, стати більш компетентним і творчо реалізуватися.

Опитавши значну кількість викладачів та студентів, ми спробували знайти витоки цього явища – купівлі рефератів, курсових і дипломних.

Одна з причин, на нашу думку, у самих студентах: їхньому небажанні напружено працювати, рости. Хтось не має мотивації, бо намагається заради диплому, і не планує працювати за спеціальністю. Хтось не астигає і не має достатнього рівня знань та умінь. А це вже проблема системи освіти, коли дуже слабкий студент навчається за контрактом.

Викладачі намагаються «догнати» його до випуску.

Найбільше залежить від викладача. Це він пропонує теми, а це означає, що може підібрати таку тему, яку не скажеш з інтернету. Також він проводить консультації і захист, тож бачить, на що здатний студент, і може означити, якщо робота куплена.

У серйозних ВНЗ Москви та Петербурга використовують програму «Антиплагіат». Якщо в неї ввести фрагменти тексту з роботи студента, через декілька хвилин комп'ютер видає інформацію щодо оригінальності роботи. У колекції «Антиплагіат» закладено більше 12 млн. документів. У переважних Київських університетах викладачі чітко слідкують за тим, щоб і в курсових, і в дипломних роботах студенти не видавали чужі думки за свої. У більшості ж ВНЗ курсові, особливо гуманітарних спеціальностей, виглядають як суцільна копія з наукових текстів. Щодо дипломних – вимоги серйозніші, і значну частину тексту студент має писати сам.

Викладачі часто здогадуються, чия це робота: особиста чи замовлена. Авторська робота відрізняється стилем написання.

Я не можу стверджувати, що робота точно купована. Це видно зі знань під час захисту. Якщо студент протягом навчання не відраховує особливими знаннями, а курсову приносить дуже гарну, то це нас насторожує. Щоб переконатися у тому, що студент виконував сам роботу, викладачі дають додаткові завдання, – пояснила викладачка сучасної української літературної мови Валентина Красавина.

З цим питанням також звернулися до викладачів хіміко-біологічного факультету.

- Часто студенти скачують курсові з Інтернету. Ми звикли до таких робіт і одразу їх бачимо, тому загалом не пишемо самостійно. Більшість викладачів мають великий досвід роботи. Не варто їх обмановати!

- Кожен студент, який себе поважав, буде писати роботу власноруч. Це дає можливість поглиблювати свої знання, розвивати навички написання наукових робіт. Це дуже гарний досвід для майбутньої професії. Приємно відчувати гордість за вдало написану роботу, – пояснила студентка філологічного факультету Ганна Файзуліна.

Купування курсових і дипломних – це явище, на яке суспільство сьогодні закриває очі, робить вигляд, що його не бачить. Проблема не тільки в тому, що студенти, які купують дипломи й курсові, виглядуть у світ некаваліфікованими спеціалістами. Справа ще й у тому, що вони показують решті студентів, як за гроші можна все владнати, підробити знання, яких у тебе немає.

Щоб зупинити таке явище, на нашу думку, потрібно виробити у молоді імунітет проти плагіату.

Вікторія ПУПІЙ, Анастасія ХРОМЕЦЬ

Особиста думка:

Тетяна, фізико-математичний ф-т: «Студентам ніколи не вистачає часу, а викладачі постійно вимагають здавати самостійні роботи, писати курсові. Строки виходять, наразі на межі, а потрібно ще й до екзаменів та заліків готуватися. А йноді думаєш: добре як ті знання, над якими ти стільки «сушиш» голову, тобі знадобляться. А якщо ні – що це? Втрачений час? Тож і виникає спокуса полегшити собі життя. Хоча я, особисто, курсову не купувала, але таких студентів знаю».

Олена, психолого-педагогічний ф-т: «Я люблю свою спеціальність, це для мене і хобі, і основне заняття. Тому з інтересом поставилася до курсової, вибрала цікаву тему і працювала над нею. Тих студентів, які купують курсові, я не розумію. Це підниває рівень освіти і подає негативний приклад іншим студентам».

P.S. До речі, під час написання цього матеріалу ми натрапили на сайт, на якому за 100 грн. можна придбати електронну версію дисертаційних досліджень більшості викладачів нашого університету, а це вже нашоєму на більш глибокі причини розповсюдження цього явища у вітчизняній освіті...

«СОНЕЧКО» ФАКУЛЬТЕТУ ПОЧАТКОВОГО НАВЧАННЯ

Упізнали це світле обличчя на світлині?

Так, це Федотова Ніна Михайлівна, заступник декана з навчальної роботи факультету початкового навчання, яка майже все своє життя присвятила нашому університету.

У розмові з Ніною Михайлівною, дійсно цікавою та непересічною особистістю, людиною «світлою», як її називають колеги і студенти, ми дізналися, що...

Життєве кредо Ніни Михайлівни:

Допоможи!
Нікого не напружуй.
У житті користується такими двома постулатами:
У розумних думки збігаються.
Розумний може змінювати думку.

Близькі для душі вислови:

«Маленька біда кричить, а велика молчить».
«Ніколи не пізнаєш, доки не переживеш». «Усе велике – просте».

Міркування про життя...

«Я намагаюся бути уважною до всіх, бачу красу кожної людини. Як ідеаліст-романтик, довгий час не розуміла деякі дії окремих людей по життю. Поруч, на жаль, не було кому пояснити, до всього я доходила сама математичним методом «спроб і помилок».

Люди, що вплинули на її життя...

«Як людина я сформувалася під впливом рідної сім'ї. Це мої батьки, які були напрощуд шляхетними й добродушними людьми, дідусь і бабуся, хрещена, які виховували мене на основі духовності, вічних цінностей та прагнень до знань; старший брат, який вплинув на мою любов до всього прекрасного. Завжди і в усьому мене підтримує у житті мужність і гармонія моєї донечки, її мудрість і демократичність. Професійно сформував мене фізмат – суворий, академічний, усі мої викладачі, багато з яких, на мою радість, працюють ще й досі. Низький їм усім уклін за все!

Фундаментальність і глибина В.М.Костарчука мене вразила з першої його лекції, а повага та уважність до студентів захоплювали. Логічність і впорядкованість його дій викликала бажання наслідувати цю велику особистість.

Усе це допомогло мені в роботі на факультеті, зовсім протилежному фізмату – педфаці, але в цьому і яскравість педфаку. Спочатку було дивно і незрозуміло: всі танцюють, співають, декламують, загалом – виступають! А коли ж працювати, думати? Та опинившись у вирії різних подій і ситуацій, які траплялися, одразу зрозуміло, що це і є результативність усієї роботи викладачів факультету.

На подальше моє професійне становлення вплинула особистість О.Ф.Явоненка. Його надзвичайна інтелігентність, делікатність і тактовність зачаровували. З видатним науковцем нашої країни, фахівцем з методики викладання математики, професором І.С.Матюшко мені випала велика честь працювати не один рік. Він був не тільки математиком, методистом, а й філософом, ліриком і поетом, вражаючим оптимістом. Його позитивний гумор заряджав усіх, а бажання допомогти підтримувало у житті. Світла йому пам'ять».

Міркування Ніни Михайлівни про університет...

«Наша установа – прекрасна. У ній працюють чудові люди. Кожен намагається привнести щось своє, тільки притаманне йому. Усі факультети різнобарвні й разом складають єдине ціле – квітучу квітку, яка випромінює добре, розумне, вічне. Мені подобається академічність фізмату, науковість інституту історії, поміркованість психологічного факультету, дослідницький характер хіміко-біологічного факультету, технологічність технологічного, комунікабельність філологічного, спортивна харизма фізвиховання. Це все – пелюстки квітки, а в середині – факультет початкового навчання (на мою думку!) – душа і серце цієї чудової квітки, які розкриваються в піснях і музичних талановитих студентів і викладачів, у їхніх художніх полотнах та віршах. Як людина, що працює в нашій установі усе життя, стверджую,

що наш університет вирізняється серед усіх інших вишів, які є у нашому місті і не тільки. Це культурний та просвітницький осередок нашого регіону, а такою багатомірною історією може похвалитися далеко не кожний виш.

Як лірик, я закохана в наш університет, в усіх, хто в ньому вчиться і працює. Разом з ними навчаюся і я, шаную колеги, з ніжною вимогливістю ставлюся до студентів. Хочеться своєю відповідальністю підтримати наше керівництво університету в такі непрості часи, які, попри усе, намагається зробити наш університет авангардним в Україні і бути турботливим до кожного. Тому і бажаю, щоб думки всіх були світлими, а вчинки – ще кращими.

Дай Бог, добра всім тим, кого я знаю, і тим, з ким не зустрілася у житті»

Ми спитали у викладачів та студентів, які асоціації виникають у них з Ніною Михайлівною, і отримали дуже цікаві відповіді.

Колір: білий, кремовий, рожевий, синій, світлий, пурпурний, фіолетовий.

Квітка: кульбабка, соняшник, кремова троянда, біла лілія, осінні хризантеми.

Дерево: акація, калина, квітучий каштан, квітуча вишня, кипарис, береза.

Птах: мудра сова, ластівка, фламінго, чайка.

Вільні асоціації: стиль «інтелігентна дворянка», «біла кружевна прозорість», біла хмаринка, райдуга, пір'їнка, сонечко, працююча бджілка педфаку.

Риси, якості:

Мудрість, суворість, охайність, зменшувальна пестливість, надійність, стабільність, чесність, порядність, ерудованість, загадковість, королівська самотність, вимогливість, систематичність, толерантність, коректність, педантичність, співчутливість, м'якість, високодуховність, справедливість, уважність, водночас вимогливість і принциповість, світла, сяюча, випромінює.

Духовна людина; з позитивним мисленням; людина настрою; з нею відчуваєш впевненість; багато читає; людина, яка ніколи не поспішає; відкрита до розуміння; людина, яка розраховує сама на себе; нікому не заважає; релігійна людина; консервативна, як Маргарет Тетчер; людина з естетичним сприйняттям дійсності; щона, унікальна людина, «перламутрова»; довіряє іншим людям; світла людина; розуміє красу, цінує роботу інших.

Цитати викладачів та студентів факультету початкового навчання про Ніну Михайлівну:

«У Ніни Михайлівни усі студенти «сонечки» і «милі люди». Вона все знає про них, ніколи не забуває привітати з якоюсь приємною нагодо. Хоча невідомо, як вона про це дізнається...»

«Це та особистість, від якої можна акумулювати мудрість».

«Вона не з наших часів, а з часів Миколи II, навколо неї аура глобальної інтелігентності».

«Робота не дає проявляти м'якість, однак вона все одно світла».

«Незважаючи на те, що її посада вимагає чіткості, дисципліни, порядку, вона все одно встигає сказати добре слово людям, при чому кожному своє, особливе».

«Відчувається духовне зростання цієї людини».

«Людина, що з віком не міняється, і навіть молодіє».

«Каже людям добрі слова, але зміс і похурити».

«Все чує, все пом'яє і все розуміє».

Підготувала Марина Коновальчук

ПЕДАГОГ. НАУКОВЕЦЬ. ЖІНКА.

Для Старчак Валентини Георгіївни, професора кафедри екології та охорони природи, доктора технічних наук послідовність запропонованих визначень може бути іншою: Науковець- Педагог- Жінка або Жінка -Педагог- Науковець, тому що в цій Людині вдало поєднуються і реалізуються всі три напрями призначення, але кожне з них можна уявляти як головне та писати з великої літери.

Вагомі досягнення в цих напрямках реалізації особистості пов'язані з наполегливою, плідною працею, повною самовідданістю і постійним самовдосконаленням, чисто жіночими та людськими бажаннями й прагненнями кохати, бути коханою, ніжною дружиною, мамою та бабусею.

Головні риси особистості Старчак В.Г., які забезпечують незмінно високі результати її діяльності, - це вимогливість, відданість справі формування висококваліфікованих фахівців, ерудованість, всебічні інтереси в соціальному та культурному просторі, небайдужість до того, що відбувається навколо.

Валентина Георгіївна народилася в багатодітній родині військовослужбовця і з дитинства розуміла, що досягти успіхів у житті можна лише докладаючи серйозних зусиль у навчанні. Львівський харчовий технікум і Львівський політехнічний інститут вона закінчила з червоними дипломами, зі студентських років цікавилася науковою роботою.

Захистивши кандидатську дисертацію з теми „Вплив неметалевих включень на окклюзію водню сталлю” у 1969 році, продовжила активну наукову роботу.

Особлива риса характеру - небайдужість до долі молоді, особливо щодо підвищення її наукового рівня. 1978 року, після приїзду до Чернігова, на базі кафедри хімії Чернігівської філії КПІ створює молодий творчий колектив з проблем кислотної та

сірководневої корозії металів.

Зв'язки з найвагомішими в цій проблемі лабораторіями СРСР (Удмуртія, Росія, Грузія, Україна) дозволили виконувати серйозні дослідження в галузі боротьби з корозією металів на підприємствах газодобування та автопромисловості, металургійних заводах.

Результат - захист у 1989 році власної докторської дисертації. Під керівництвом Старчак В.Г. захищено 13 кандидатських і одна докторська дисертації.

Загальний науковий багаж Старчак Валентини Георгіївни:

- автор 580 наукових, науково-методичних та навчально-методичних робіт;
- учасник більше 250 міжнародних, усеукраїнських, усеукраїнських конференцій, конгресів, симпозіумів;
- автор 18 авторських свідоцтв на винаходи;
- академік Нью-Йоркської АН;
- голова обласного комітету при ЧП НТТ з еколого-корозійних проблем, голова Чернігівського відділу Українського матеріалознавчого товариства, член спеціалізованої Вченої ради Державної екологічної академії по захисту кандидатських дисертацій; науковий керівник Чернігівської школи корозіоністів.

Хто слухав лекції професора Старчак В.Г., скажуть, що це викладач з великої літери. Науково, ґрунтовно, логічно, виразно викладає курси з 6 навчальних дисциплін: „Моніторинг довкілля”, „Екологічна експертиза”, „Управління поведінкою з відходами”, „Техніка очистки повітря”, „Техніка очистки стічних вод”, „Екологічна безпека конструкційних матеріалів”.

Валентина Георгіївна вимогливий член державних екзаменаційних комісій, керівник яскравих дипломних робіт.

А ще Валентина Георгіївна красива жінка, яка й досі вражає чоловіків, дружина - лідер у сімейному тандемі, у свій час чуйна та любляча донька й сестра, протягом усього життя дуже віддана своїй родині, ніжна, турботлива мама й бабуся.

Колектив хіміко-біологічного факультету вітає Старчак Валентину Георгіївну з ювілеєм та зичить їй здоров'я, творчої наснаги й успіхів на довгі щасливі роки!!!

ТАЛАНТ ПОРУЧ З НАМИ

своїх моделей на сцені.

Ця жовта - Дитячі речі я створювала за енциклопедією для дівчини навчається дізят, а перша кофтина мені наснилася так, ніби я в на 2-му курсі філологічного факультету неї вдягнута - і я вирішила її зв'язати. Це вдалося. Свої моделі й візерунки я беру з різних журналів, komponую у 25 групі. Звати побачене та вигадую сама.

її Вікторія Пупій. Її можна побачити у різноманітному, виготовленому власноруч одязі, бо, крім вивчення української мови та літератури, Віка вив'язала майже 40 виробів і вже мала два покази

- Чи віриш ти в те, що річ, зроблена самою людиною, оберігає її?

- Так. Річ зроблена власноруч має певну енергетику, яка оберігає її. Здавна люди виготовляли все для себе самі і виглядали так, як хотіли.

- Я знаю, що у тебе відбулися два покази твого одягу. Розкажи про це докладніше.

- Я брала участь у двох конкурсах, у жовтні минулого року - «Україна має таланти» та в лютому цього року - «Чернігів має таланти». І мені сподобався останній, там люди вкладали свою душу. Мій одяг презентували знайомі, подруги та одногрупниці. Ми хвилювалися, але враження на журі справили гарні.

- Я знаю, що ти добре навчаєшся і займаєшся організацією свят для групи. Як ти все встигаєш?

- Я вважаю, що людина, більше навантажена, встигає більше. Такий парадокс у моєму житті спрацьовує завжди.

- Що б ти хотіла побажати тим, хто займається чимось, але чомусь не показує це?

- Бажаю всім не приховувати свої здібності, вміння та таланти, навіть якщо вони вважають їх недосконалими чи соромляться їх.

Найголовніший талант людини - залишатися відкритою та щирою з собою та іншими.

Ксенія РАДЧЕНКО

- Віко, які в тебе були захоплення в дитинстві?

- Різнороманітні. Я співала вдома, ходила на танці, а у 5-му класі захопилася в'язанням та вишиванням. Мене цього навчив гурток "Умілі руки". Тепер моє захоплення - створювати оригінальні речі, яких немає у продажу. Головне для людини не мода, а стиль. Можна витратити великі гроші на одяг і виглядати некрасиво. Створюючи одяг, я проявляю себе як особистість.

- Який саме одяг ти виготовляєш?

- Я в'язу різноманітні кофтинки, жилети, спідниці, маечки, легкий літній одяг. До 8 Березня в подарунок мамі я зв'язала сукню і шаль, а зараз планую зробити собі черевички.

- Чому ти вступила на філологічний факультет, а не на інший, більш пов'язаний із твоїм захопленням, наприклад, технологічний?

- Я дуже часто чую це питання, але я люблю українську мову та літературу, а в'язання - це лише моє хобі і, якби воно було моїм основним заняттям, це б мені набридло, бо я люблю змінювати рід своєї діяльності.

- Де ти береш моделі, зразки, викрійки і чи моделюєш їх сама?

КРЕАТИВ

Студентки 4-го курсу факультету початкового навчання Аня Бруй та Аня Драгун взяли участь у зйомках відеоролику в рамках конкурсу, проведеного у квітні 2010 р. американським музикантом Moby.

В основі сюжету кліпу (виконаного в анімаційній техніці stop-motion) лежить еволюція жінки від давніх часів до наших днів... Минають століття, змінюються костюми та побути, але Жінка завжди чекає на своє кохання.

Над кліпом працювали:

режисер - Олена Носенко;

фотограф-постановник - Денис Бендик;

виконавчий продюсер - Аня Бруй.

У головній ролі - чарівна Ольга Захарова, доцент Інституту історії, етнології та правознавства імені О.М. Лазаревського.

Подивитися роботу можна на сайті Youtube, а дізнатися деталі та поспілкуватись з творцями в групі <http://vkontakte.ru/club16783915>.

Несподівана реальність відомих казок

Мало хто знає, що казки Шарля Перро, які матері нам читали в дитинстві на ніч, в оригіналі мали зовсім інший сюжет. Там були не такі яскраві персонажі, не такі щасливі кінцівки. Почасти це були ще й дуже жорстокі й жахливі історії.

Про це я дізналася, поспілкувавшись зі студенткою Олександрою Сенчук. Навчаючись у Ніжинському університеті імені Миколи Гоголя на іноземній філології, дівчина захопилася казками іноземних письменників, почала досліджувати їх і читати в оригіналі. Тож казкам та їх перекладам присвячена її розповідь.

— Узагалі, розповідати про класичні казки Шарля Перро — справа вдячна, бо, думаю, не знайдеться людини, яка в дитинстві не чула б їх, — говорить Олександра. — Тим же, хто полинувався читати сам, обов'язково доведеться прочитати їх вже своїм дітям. Ось тільки це все буде не «оригінальний» Перро, а адаптовані дитячі перекази Т.Габбі, А.Любарської, Н.Касаткіної та ін.

Те, що перекази незмінно «полегшені» — урятовані від другорядних деталей і позбавлені моралі (розрахованої на дорослих) — зрозуміло. Адже Перро й сам був цікавим оповідачем, тому його знамениті казки мали не тільки історію, але й досить захопливу передісторію.

Також не варто забувати, що одні й ті ж фольклорні сюжети були «канонізовані» не тільки поважним французом, але й не менш знаменитими німецькими філологами — братами Грімм, через що деколи виникає плутанина між казками цих авторів.

Судить самі... «Спляча красуня». Почнемо з того, що «летаргічна» казка названа в Перро дещо по-іншому. «Красуня в сплячому лісі» — що, погодьтеся, точніше передає її чарівну атмосферу. У братів Грімм назва — «Дика троянда». Далі. Більшість переказів казки обривається на моменті пробудження та весілля, а в оригіналі закоханий парі належить ще нелегке випробування у вигляді свекрухи-людоджерки, яка бажає закусити внучатами. Якщо ж у казці все закінчується поцілунком — то у вас в руках варіант не Перро, а вищезга-

даних братів Грімм.

Зрештою, метою мес'є Шарля було своєрідне розкручування фольклорних сюжетів у середовищі знаті, тому він старанно очищав їх від усього грубого й вульгарного, стилізував під куртуазну літературу й наповнював прикметами свого часу. Манери героїв, їх одяг і трапези чудово відбивали дворянство XVII століття.

Так, у «Сплячій красуні» людоджерка вимагає подавати їй м'ясо дітей незмінно «під соусом Роббер»; принц, який розбудив красуню, зауважує, що одягнена вона старомодно («комір у неї стоячий»), а сама розбуджена звертається до принца тоном томної примхливої дами («Ах, це ви, принц? Ви змусили мене чекати»).

До речі, мало хто пам'ятає, що принц у Перро аж ніяк не кинувся вульгарно цілуватися. Знайшовши принцесу, він «наблизився до неї з трепетом і захопленням

і опустився біля неї на коліна». Та й після пробудження наша героїня і її галантний кавалер не робили нічого поганого, а чотири години говорили про любов, поки не перебудили весь замок.

Щоб увести народні казки у вищий світ, мало було облагородити їх стиль і антураж. Треба було довести, що фольклор несе в собі й повчальний початок, отой «добрим молодцям урок», про який писав Пушкін.

«Я міг би надати моїм казкам велику

приємність, якщо би дозволив собі інші вольності, якими їх зазвичай похваляють; але бажання сподобатися читачам ніколи не спонукало мене настільки, щоб я зважився порушити закон, який сам собі поставив — не писати нічого, що ображало б цнотливість або благопристойність» (Ш. Перро).

Наприкінці Перро кожен казку, подібно байкам, постачав однією (а іноді і двома) поетичними моралями. Щоправда, ці моралі звернені в основному до дорослих читачів — вони витончені, грайливі, а часом, як то кажуть, мають «подвійне дно».

СПОРТСМЕНКИ, РОЗУМНИЦІ Й ПРОСТО КРАСУНІ

Не секрет, що у нашому університетському містечку дуже люблять спорт. Більше того, багато наших викладачів і студентів відстоюють честь не лише ЧНПУ, але й України на міжнародному рівні в багатьох видах спорту (про деякі ми писали минулого року). На філологічному факультеті теж є така зірка – Зенченко Олександра Олександрівна, викладачка англійської мови, чуйний куратор 21 групи, гарна дівчина, а ще – капітан жіночої команди з волейболу «Буревісник». Ми поцікавилися у Олександрі Олександрівні історією та планами на майбутнє команди.

- Як спорт з'явився у Вашому житті?

- У мене був друг, який займався спортом, і, коли я була у сьомому класі, він запропонував спробувати. Мені ця пропозиція здалася цікавою.

- У якому році і за яких умов була сформована Ваша команда?

- Команда була сформована у 2003 році за ініціативи нашого ентузіаста і тренера команди Ващенко Івана Михайловича. У його мрії давно з'явилася ідея сформувати волейбольну команду, яка б могла відстоювати честь Чернігівської області на всеукраїнському рівні. Для втілення задуму в життя йому допомогли студенти тоді ще ЧДПУ.

- Щоб зберегти цілісність команди, яких принципів слід дотримуватися?

- Команда – це і є цілісність. Недарма в англійській мові команда може бути як однією, так і множиною. У кожного з нас є мета – бути кращими у своїй справі, а оскільки вона у нас одна, то й йти ми маємо до неї також разом, долати усі негаразди й проблеми "пліч-о-пліч". Життя сповнене і радості, і неприємних моментів, тому навіть повсякденні проблеми ми також вирішуємо командою.

У нас з'явилися спільні традиції, наприклад, зустрічати всі свята разом.

- Як усе ж такі називається Ваша команда?

- Цікаве запитання (сміється), тому що воно й досі не вирішене. Нещодавно ми над цим задумалися, тому що наша команда виступає в студентській лізі, то вона носить назву свого університету, якщо ж команда бере участь у змаганнях всеукраїнського рівня, то ми називаємо себе «Буревісник». Звідки чоловічій команді з волейболу ця назва вже відома, а символізує вона силу і могутність.

- Скільки нагород у Вашій скарбниці?

- Команда є незмінним чемпіоном області і має честь представляти Чернігівщину на всеукраїнському рівні. А оскільки кожна ліга має підлігу, то найбільшим досягненням для нас є те, що ми знаходимося у Вищій студентській лізі, і декілька разів у аматорській лізі посідали третє місце.

- Як травми Вашої команди завадали великих втрат?

- Волейбол, як й інші види спорту, досить травматичний. Переважно, це травми колін, плечей та спини. На жаль, уже двоє членів команди змушені були завершити свою кар'єру через травму колін, а ще один гравець чекає на операцію.

- У якому році Ви вперше поїхали на змагання всеукраїнського

масштабу?

- Оскільки команда була створена для того, щоб захищати честь області, то вона одразу потрапила на змагання всеукраїнського масштабу.

- Чи є зараз у Вашому графіку заплановані змагання?

- Ми завершуємо сезон і на початку червня їдемо до Белогор'я захищати Чернігівську область, а наприкінці червня їдемо до Сеньківки на фестиваль «Дружба».

- Яка гра запам'яталася надовго?

- Це було літо 2004 року і перший рік існування команди. Ми

досить адало дебютували у Чемпіонаті України і

влітку мали представляти

область на фестивалі

«Дружба» у Сеньківці.

Кожного року на фестивалі

проводяться спортивні

змагання з волейболу,

міні-футболу, арм-реслінгу

між спортсменами Черні-

гівської, Брянської та

Гомельської областей. За

часи проведення фестивалю

Україні кожного разу не

вдавалося посунути коман-

ду Гомеля з першого місця

(команда Гомеля входить до

4 найкращих команд Біло-

русії). Приймала Україна і

ми мали показати клас. Того

року ми вперше посіли перше

місце на цьому фестивалі.

Це було наймовірніше. До

речі, кумедний випадок

стався під час розминки.

Так як приймала Україна, то всі артисти були вітчизняними. На

сцені Сеньківки мали виступати «Тартак» і ТНМК. Отже, під час

розминки, ми помічаємо, що біля майданчика стоять інші

як... Сашко Положинський та Фоззі. Більшість команди помічає

і починає перешіптуватися. Одна з дівчат не дуже цікавилася

сучасною українською музикою, і, коли м'ячик відлетів у

сторону музикантів, вона так спокійно кричить їм: «Гей, юнаки,

а збігайте-но за м'ячиком». Вся команда стояла з роззявленими

ротами, але музиканти таки принесли м'ячика, а потім ще всю

гру вболівали за

нас. Звичайно ж, це

додало ентузіазму

і допомогло нам

виграти. Після завер-

шення спортивної

програми ми пішли

на концерт, де

«Тартак» присвятив

нам пісню.

- Як Вам вдається

поєднувати працю

викладачки і капітана

волейбольної коман-

ди?

- Ви знаєте, як то кажуть, у кого немає чого робити, тому

постійно не вистачає часу, а коли з'являється таке темп

життя як в мене, то намагаєшся все адекватно зробити. Приємно

поєднувати дві цікаві діяльності, до того ж з нашими розумними

студентами це легко!

Ми бажаємо Вам успіху і нових перемог!

Інтерв'ю брали Наталя Іванченко, Дарина Конопацька

МОНОЛОГ ЖЕРТВЫ САМОЇ ДРЕВНЕЇ ПРОФЕСІЇ (ПРОБА ПЕРА СТУДЕНТОВ ППФ В КУРСЕ "РИТОРИКА")

В обществе принято считать, что самая древняя профессия, которой занимаются женщины во всех уголках мира, — неоправданна. Но зачастую люди даже не подозревают, через что приходится пройти некоторым девушкам на пути к такой жизни, когда во мраке непонимания видишь перед собой лишь одну дорогу, ведущую в пропасть...

«...Я продала почти все, что продавалось, но этого оказалось мало. Говорят, безвыходных ситуаций не бывает, но как тогда назвать ту бездну, в которой сейчас очутилась я? Я часто думала об этом, но не знала, как себя повести. И однажды, когда я была уверена, что судьба от меня отвернулась окончательно, я встретила человека, который со временем помог мне хоть немного облегчить сложившуюся ситуацию. Знала бы я, чем это мне обернется, ни за что бы не поступила так. Но тогда я и подумать не могла о таком повороте событий...

Мое имя Оксана. Официально, в паспорте. Хотя и его у меня уже нет. А вообще имен у меня на любой вкус и цвет — они потеряли все ценные значения, которые им присущи. Кем захотите — тем для вас и буду на час, на сутки — в зависимости от того, сколько этих валютных бумажек, спасающих человеческие жизни, вы мне кинете.

Я не оправдываюсь! Все не! В юности многие совершают ошибки, за которые потом приходится очень дорого расплачиваться, и я не была исключением. История моя такова. Когда-то давно, когда я была совсем юной, чистой девушкой, за несколько коротких дней моя жизнь превратилась в искусно закрученный любовный роман с печальным концом: я забеременела от человека, которого любила, как мне казалось... Сейчас я понимаю, что те отношения нельзя было назвать любовью. А дальше, как по сценарию: разбитое сердце, отказ от ребенка и его исчезновение в неизвестном направлении. Я ненавидела весь мир, я ненавидела себя в этом мире, я не хотела никого видеть и замкнулась в себе.

Я была беременна. Этот факт пугал меня еще больше. Как с этим жить? Как воспитывать ребенка одной? Как ему объяснить, кто его отец? Что о нем говорить? Но я была сильна: я знала, что на этой истории моя жизнь не закончится. Где-то в глубине души я осознавала, что лишь рождение ребенка может вернуть меня к жизни, вернуть мою душу...

Прошло 10 лет. Верочка, моя дочь, любила ходить в школу. Ей нравилось учиться, она получала наслаждение от общения с одноклассниками и подружками. Она была общительной маленькой девочкой с длинными темными, как ночь волосами. Красивая...

Наша жизнь ничем не отличалась от других. Я работала, чтобы прокормить нас, Верочка училась, родители иногда помогали. Мы жили не богато, но и не бедно, жили, как могли, и этого нам вполне хватало. Мы были счастливы.

До одного момента.

Придя, как обычно, из школы, Верочка прилегла отдохнуть. Очень странно. Ведь она непоседливая, шустрая. В это время я была на работе. Мне позвонила мама и сказала, что дома никто не отвечает на телефонный звонок. Что-то случилось. Что-то случилось? Что-то случилось! Я чувствовала, как мое сердце охватывает боль, такая знакомая, такая странная. Интуиция подсказывала мне, что нужно бежать домой. Я открыла дверь квартиры, пошла в комнату к Верочке и увидела ее — бледную, перепуганную.

— Что с тобой, Верочка?

— Болит...

И дальше, как в страшном сне. Скорая, врачи, анализы, процедуры, диагноз — рак.

Как? Какой рак? Этой девочке всего 10 лет. Она еще ничего не успела плохого сделать, чтобы Бог так ее наказал! За что???

Боже мой, моей маленькой остались считанные месяцы. Нужны лекарства, чтобы хоть как-то успокоить ее боль. Нужны операции, несколько. Платные. Быстро.

Паника. Истерика. Хаос... Все, кто мог, помогли, чем смогли, чтобы Верочка хоть на некоторое время чувствовала себя лучше. Нужна очень важная операция. Как достать деньги? Что же мне делать?

По стечению обстоятельств я познакомилась с мужчиной, который предложил заработать денег. Немалых. Я задавалась вопросом: неужели еще в этом несправедливом мире есть люди, готовые помочь? А так нужны были деньги! Времени на обдумывание не было и приблизительно! Он объяснил, что нужно подписать контракт на 2 года, рассказал все тонкости договора, дал понять, что к чему. И неважно уже было, что это за работа. Она меня устраивала. Нужны были деньги.

В одну из наших встреч он попросил меня принести паспорт, якобы для уточнения некоторых данных обо мне. Мы встретились. С ним были еще кое-какие документы для подписи, но в то время канцелярия волновала меня меньше всего. На следующий день я должна была вести свои первые переговоры, будто бы, для рекламы определенных фирм.

Какая же я глупая! Как это я не понимала, чего от меня изначально хотели. Но в тот момент мои личные амбиции волновали меня меньше всего. Я все время думала о Верочке, о том, как ей плохо, что ей нужна помощь, и моя дочь верит, что я ей помогу.

Я стала проституткой, причем «по собственной воле»! А что мне оставалось делать? Этот человек (язык не поворачивается назвать его человеком!) забрал у меня паспорт, угрожал и сказал, что он только делает мне огромную услугу — помогает моей дочери выжить. По большому счету он мне действительно помог, но как!

Я надеялась, что об этом никто не узнает. Никто! Так было стыдно смотреть на доченьку, когда она своими умными глазами посмотрела на меня и спросила: мама, как ты достала деньги? Боже мой, какая она у меня умная, как она держится, как много она не знает.

Обман. Ну и пусть, если это во благо ее здоровья, пусть так и будет. Да я же все отдам, лишь бы ей было хорошо, лишь бы ей было не больно, лишь бы она жила.

Это стало неплохим способом заработать деньги. И хорошо, ведь Верочка жива, и я верила, что она будет жить. Ее локоны куда-то исчезли, на их месте — платочек. Цвет ее лица схож с

каким-то непонятным цветом бледноты, чего-то нездорового.

Я понимала: надо было не подавать виду, что я сильно расстроена, что у меня гаснет надежда, как свеча при сильном ветре. Я очень хотела, чтобы близкий мне человек жил хоть немножко, хоть чуть-чуть. **ЛЮБИМЫ СПОСОБАМИ!!**

Но вот мне сказали, что надежды нет. Верочки скоро не станет. Сложно описать свои переживания, ощущения, охватывавшие меня тогда. Было бессилие, чувство вины, беспомощность.

А ведь она так хотела жить! Она так любила жизнь!

Какво понимать, что ты никогда уже не увидишь Верочку взрослой красивой девушкой, самой прекрасной невестой, которой я не смогла стать, замечательной матерью?

В чем смысл жизни, если она отнимается у тех, кто ее любил больше всего? И это, скажете, справедливость?!

Заработанные деньги я не трачу — храню, чтобы помочь ей, своей дочери, жить хотя бы еще пару мгновений. А потом наступает озарение, осознание того, что мою девочку уже не вернуть!!!

Я не ищу сожаления — простым человеческим чувствам больше нет места в моей жизни. Понимание?.. вряд ли уже я узнаю его в моей жизни. Мой контракт не был расторгнут со смертью Верочки. Ну и пусть... Но я живу, все еще продолжаю жить, чтобы помочь хоть одному маленькому сердечку биться... Я очень хочу помочь какому-нибудь другому больному ребенку, которого еще можно спасти. Быть может такая помощь — это и есть счастье?

Светлана Парченко

МІЖНАРОДНИЙ ТЕАТРАЛЬНИЙ ФЕСТИВАЛЬ У НАШОМУ УНІВЕРСИТЕТІ

II Міжнародний молодіжний театральний фестиваль «Простір» відзначився у цьому році своєю масштабністю, постановками новітніх п'єс і особливою атмосферою. Не бракувало йому креативного підходу у добір

дорослого й дитячого світів, відчуті шалений потік ентузіазму й позитивної енергії;

- «Беда от нежного сердца» Полоцького народного студентського театру «Арт», який на фестивалі відзначився своєю яскравістю й неординарністю;

- і, нарешті, наші найдаліші гості фестивалю - театр-студія «Палепе» Вільнюського технічного університету імені Гедимінаса та їх спектакль-концерт «В ожидании письма». Від них глядачі змогли насолодитися повною гармонією душі й прекрасного співу акторів. Хоча вистава була литовською мовою, це не завадило глядачеві почути знайомі ноти, якими заграли «відкладені в шафу» почуття.

та інтерпретації вистав, насичених глибоким філософським змістом, і молодих талановитих акторів.

Вистави проходили в актовій залі Чернігівського національного педагогічного університету імені Т.Г. Шевченка. Протягом трьох фестивальних днів глядачі мали змогу відвідати такі вистави:

- «Мовчання» тетральної студії «АмаТеа», яка відзначилася серією мініатюр про злободенне життя людини;

- «Житейская мелочь» зразкової тетральної студії «АССОЛЬ», смт. Глеваха, яка показала нам казкові спецэффекти й у той же час актуальні соціальні проблеми;

- «Вігвам» студентського драматичного театру «Ілюмінатор», м. Чернігів, який здивував своєю майстерністю передачі ситуації людини в сучасному суспільстві;

- «Портрет мадмузель Таржи» Харківського театру «Наш дім», який зіграв на сцені феєричну й доволі комедійну виставу;

- «Самогубство самотності» Львівського народного театру-студія «Хочу», яка ввела нас у непередбачену й у той же час напружену ситуацію життя героїв, показали перемогу кохання над самотністю;

- «Листи Асперна» Київської театральної студії «7». Студія продемонструвала вишукану гру дуже молодих, але вже вельми професійних акторів. Їхня гра змусила глядача замислитися над тим, що ж важливіше в житті: кохання чи, можливо, самотність і певний матеріальний рівень?

- «Маленький принц» Донецького музично-драматичного театру «О», де завдяки всьому лиш двом акторам ми змогли відчуті повну гармонію

Кожен із учасників фестивалю був по-своєму цікавий. Але, як всі помітили, на глядача найбільше враження справили дві постановки. Це театр «О», м. Донецька з виставою «Маленький принц» і театр «Палепе» зі своїм спектаклем-концертом «В ожидании письма».

Ці постановки викликали хвилю емоцій і подяку залу. Глядачі довго стояли і своїми оплесками не відпускали акторів за куліси.

Наприкінці фестивалю відбулося урочисте нагородження найкращих грамотами і пам'ятними сувенірами. Ніхто з учасників не залишився без уваги.

Критерії відбору до участі у фестивалі були доволі жорсткі: з 28-ми заявок колективів з різних куточків України, Білорусі, Росії і Литви вибрали лише 9 найяскравіших і найвиразніших постановок. Хочеться подякувати всім театрам, які взяли участь у цьому Міжнародному театральному фестивалі, побажати успіху, а в наступному році провести не менш яскравий і вражаючий захід.

Організаторами фестивалю виступили: Чернігівський національний педагогічний університет імені Т.Г. Шевченка та ЧОО ВМГО «Студентська республіка».

Тетяна АБОРОНОК

Обличчям до світла

Слово до читача

Іноколи ми прагнемо нових вражень, нових друзів, нових тем для обговорення. Але раптом трапляється мить, задля якої хочеться ненавче натиснути на кнопку «пауза», якби така була в наших відчуттях, зупинитися у максимі довіри, щастя чи просто унісону з іншою людиною.

На Кінема-street Ви зустрінете і рекламну вивіску про новинку кінематографічного світу, і матимете можливість зупинитися біля «крамничок» із позначкою «ретро». Це задля того, щоб адала «понадчасова» художня мить наповнила пульсом простір серця і воно стало здатним на відгук та вселенські обійми.

З найкращими надіями, ведуча сторінки
Марина Каранда

Ліхтар на перехресті Без поп-корну

Клубні зустрічі передбачають винятковість. Так, маленькою, але затишною компанією можна переглянути один фільм на задану тему (бажаність якого обговорюється на попередніх засіданнях університетських «кіношників»). Це не кінопалац, не кінотеатр - це демократичний перегляд стрічки на проекторі з ноутбука в одній з аудиторій центрального корпусу, як правило, нею стає 418, амфітеатрова. Але до чого технічна приспосібованість? Щоб читач усвідомив нішу, яка може стати і його місцезнаходженням, знаходженням друзів і однодумців, місцем схвилювань і потрясінь. Є таке естетичне слівце «емпатія», так от, емпатувати, або якісно увійти у саме ество кінофільму неможливо без ... сусіда. Так, нам потрібен той, хто розділить наші емоції, і бажано, щоб він не плямавав поп-корном, коли в кадрі улюблений герой освітується в коханні чи спливає кров'ю на полі битви...

Весна запалила білі ліхтарики каштанів і час нагадати, на які фільми збирав ліхтар кіно-клубу студентів усіх факультетів. **Березень** (тема «Лицарський фільм»): перегляд фільму «Арн: лицар-тамплієр» (історичний, Швеція та ін., 2007 р., режисер Петер Флінт), пропозиція поглибити тему: х/ф «Стріли Робін Гуда» (лірична легенда).

Квітень (тема «Життєвий вибір»): перегляд «Піл» (історична драма, Росія, 2010р., режисер Володимир Хотиненко), пропозиція: «Сталкер» (фантастика, СРСР, 1979р., за мотивами повісті «Пикник на обочині» братів Стругацьких, режисер Андрій Тарковський), «Доля людини» (екранізація одноіменної повісті М. Шолохова).

Травень (тема «Перше кохання»): перегляд «Мое кохання» (анімаційна драма, Росія, 2006р., режисер Олександр Петров), пропозиція: «Шербургські парасольки» (музична мелодрама, Франція, 1964р., режисер Жак Демі, «Сто днів після дитинства» (молодіжна драма, СРСР, 1974р., режисер Сергій Соловйов), «Вам і не снилося» (мелодрама, СРСР, 1980р., режисер Ілля Фреа).

Думки вголос Сергія Маковецького

Із дось: Сергій Васильович Маковецький народився 1958 року в Києві. Закінчив театральне училище ім. Б. Щукіна, курс А. Казанської у 1980 році, був прийнятий до трупи театру імені Вахтангова. З 1982 року розпочалася кінематографічна кар'єра актора. Кращий драматичний актор Європи (1994 р.). Народний артист Росії (1998 р.). Фільмографія нараховує більше 60 кінострічок, найпам'ятнішими з яких є «Макаров», «Брат-2», «Російський бунт», «Ключ від спальні», «72 метри», «12», «Глянець», «Піп», «Диво», «Стоплени сонцем-2».

Ось він, людина з аристократичною поставою та київським дитинством, яка є живою ілюстрацією сенсентції «крізь терни до зірок», бо пройшла шлях від монтувальника декорацій до актора європейського рівня.

Він завжди дотримується контексту розмови, особливо точний у висловах про мистецтво та його місію. Так актор не любить, коли обривають на півслові лєнінський афоризм про кіно, адже «кіно - найважливіше з мистецтв в епоху масової безграмотності». При цьому Маковецький уточнює, що ми, сучасні люди, стали іншими, і питання грамотності відпало, проте підміна проблеми відбувається непомітно. Сучасний «інтелігент» начитаний, але втрачає розум душі, є нетерплячим, немилосердним, живе в нелюбові до успіху іншого, навіть власний гнів і невихованість видає за стиль спілкування.

Сергій Васильович - людина широкої ерудиції, але більше уваги концентрує на етичних гранях буття. До праці папараці ставиться іронічно: коли газетарі домовляються з ним про зустріч та інтерв'ю, спільним підходом стало перебивання серйозних відповідей та запитання на кшталт «А цікавенькі випадки у кар'єрі були?», на що Маковецький демонструє притриману чергову відповідь: «Так, розчлєнували, засмажили, з'їли!» Але актор сподівається, що його публіка - це молодь, молодь смілива, відверта, освічена, яка здатна робити добро. Для такої нової генерації актор і створює свої глибокі образи.

Арт-Бруківка:

словник кінолонгів

Камео - ні, це - не камінь - епізодична роль, яку зіграв відомий актор, спортсмен, політик, перетілізавши у незвичний для нього образ. Уперше слово означало «невелика частина мистецького твору».

Протагоніст - головний герой фільму.

Вестерн - фільм про геноцид індіанського народу.

Молодіжна комедія - фільм для підлітків, які страждають через надлишок гормонів.

НАУКОВИЙ ГУМОР - ЗАКОН БУТЕРБРОДУ І НЕ ТІЛЬКИ...

Закон Паркінсона — емпіричний закон, який стверджує, що будь-яка робота завжди заповнює весь відведений на неї час. Сформульований істориком Сирилом Норткотом Паркінсоном у його сатиричній статті, надрукованій в британському журналі «The Economist» у 1955 році. Паркінсон зробив свої висновки, досліджуючи роботу британських державних установ.

Згідно з Паркінсоном, у цього закону є дві рушійні сили:

- чиновник прагне множити підлеглих, а не суперників;

- чиновники створюють один одному роботу.

Він також помітив, що загальна кількість зайнятих у бюрократії зростає на 5-7 % у рік незалежно до яких-небудь змін в обсязі необхідної роботи (якщо такі були взагалі).

Закон тисячі

Установа, у якій працює більше тисячі співробітників, стає «вечною» імперією, котра створює настільки багато внутрішньої роботи, що більше не має потреби в контактах із зовнішнім світом.

Закон затримки

Відстрочка — найнадійніша форма відмови.

Закон телефону

Ефективність телефонної розмови зворотно пропорційна витраченому на неї часу.

Закон Мерфі — універсальний філософський принцип, який полягає в тому, що якщо яка-небудь неприємність може трапитись, вона трапиться.

Декілька варіацій закону Мерфі:

Те, що Ви зберігаєте довго, можна викинути.

Якщо Ви щось викинете, воно Вам знадобиться.

Якщо Ви помієте машину, одразу піде дощ.

Щойно Ви допишете листа, у голову прийде нова ідея.

Якщо Вам щось непотрібно, його буде навкруги повно.

У той єдиний момент, коли Ви вирішите розслабитися і відпочити, з обходом по офісу пройде бос.

Якщо біди з Вами не траплялися, завжди знайдеться хтось, хто знав, що так воно і буде.

Висновки з законів Мерфі:

Все не так легко, як здається.

Усяка робота вимагає більше часу, ніж Ви думаєте.

Із усіх неприємностей станеться саме та, збиток від якої найбільший.

Залишені без втручання події мають тенденцію розвиватися від поганого до гіршого.

Як тільки Ви почнете робити якусь роботу, з'явиться інша, котру треба зробити ще раніше.

Видання Чернівецького національного педагогічного університету імені Т.Г. Шевченка, студентського професуру та професуру викладачів

Виходить щоквартально

Редакційна колегія:
Гаврик Вікторія
Коновальчук Марія
Ольшанник Марія
Чугай Іра

Адреса редакції:
м.к. 405-А
вул. Гетьмана Полуботка, 53
м. Чернівці, 14013
тел./факс (0462) 677414
e-mail: Univer-city-chdpu@mail.ru

Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати матеріали. За достовірність матеріалів та повноту оголошень відповідають автори.

Оригінал-намет виготовляють на базі редакції.
Макетування та дизайн:
Дмитро Замоскільний
Роман Черкас
Віддруковано в ФОП «Бриланко О.М.»

Друк офсетний
Обсяг 4 друк. арк.
Наклад 550
До уваги читачів «УНІВЕР.СІТІ»
Передплатити видання можна за адресою редакції.

Ефект Данінга-Крюгера є прикладом когнітивної хибки, що полягає в тому, що «люди роблять помилкові висновки та невадні рішення, але йна некомпетентність не дозволяє усвідомити це.» Через це вони страждають на уявну зверхність до інших, вважаючи свої здібності вищими за середні.

Феномен було показано в серії експериментів здійснених Джастином Крюгером та Девідом Данінгом. Результати було надруковано в англ. Journal of Personality and Social Psychology у грудні 1999 року. Крюгер та Данінг помітили низку попередніх досліджень, у яких припускалося, що «неадекватність частіше дає впевненість, аніж знання.» Ними було висунуто гіпотезу, що з середнім рівнем компетентності, некомпетентні люди схильні до переоцінки власних здібностей.

Некомпетентним людям не вдається оцінити справді високі здібності компетентних. Некомпетентним людям не вдається усвідомити свою некомпетентність...

ОГОЛОШЕННЯ

Усім, усім, усім «креативним особистостям! Приєднуйтеся до Гільдії ЧІКС (об'єднання інтелектуальних і креативних студентів), що народилася нещодавно на факультеті поетичного навчання. Мета Гільдії: азартна підтримка творчих ідей, спілкування, часовання, генерування нових проєктів, організація спільних акцій (катусинки, флешмоби та смарти), участь у видавничстві університетської газети), а також ще багато цікавого.

Талановиті і небабиди нашого університету, об'єднуємося!

Контактні особи: Володя 0988651034
Ганна 0683627433
Марина 0506455333

6 череня в Україні святкували День журналіста. Редакція «Універ.ситі» вітає всіх дописувачів газети, талановитих авторів статей, заміток, інтерв'ю зі святом. Бажаємо Вам успіху, натхнення і вдячних читачів. А нашого постійного кореспондента, студентку фізико-математичного факультету **Марину Баріло** з нагоди свята нагороджуємо грошовою премією!